

vil gaa ind paa at flette denne Bestemmelse i Lovforslaget, eller at det eventuelle Udvalg vil formaa den ærede Minister til at flette denne Bestemmelse, som gjør det umuligt for Andre end Ubemidlede at være Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Jeg indrømmer selvfølgelig, at de Bemidlede ikke skulle have direkte Statstilskud, men jeg ser ikke, hvorfor der ikke kan beregnes Tilskud kun for de ubemidlede Medlemmer i Sygekassen, fordi der er bemidlede Medlemmer i den. Det bemidlede Medlem kommer altsaa i Virkeligheden til at give et større Tilskud til Sygekassen, nemlig det, han giver som Medlem, plus Statskassens Tilskud; det kan han staa sig ved, men ogsaa Sygekassen kan staa sig derved; thi 9 af 10 af den Slags Medlemmer ville, naar Sygdomstilfælde indtræde, maatte ikke søge Hjælp, da de ikke behøve den; 9 af 10 ville maatte søge deres egen Læge. Og dertil kommer, at de fleste af den Slags Folk ere ikke saa udsatte for Sygdomme som de, der færdes ude i ondt Veir og derved paadrage sig Forkølelssygdomme, som de Andre ikke saaledes ere udsatte for. Sygekasserne støttes ikke blot ved disse Folks Bidrag, men i mange Tilfælde ogsaa ved, at deres Kundskaber og deres Interesse for Kassen kunne komme denne til Nytte, og mulig ogsaa ved, at de ville give Extra-bidrag, hvor der maatte være Anledning dertil. Jeg vil derfor meget ønske, at man vil lade være med at forlange den Betingelse for at anerkjende Sygekasser, at Medlemmerne ubetinget skulle være ubemidlede.

Naar jeg for yttrede, at jeg er ganske enig med den ærede Regjering i, at Hjælpen tilsidst væltes over paa Kommunerne, er der dog en Bestemmelse, jeg savner i Lovforslaget, nemlig en om, at Kommunerne skulle have nogen Ret med Hensyn til Tilsynet, naar hele den pekuniære Byrde er væltet over paa dem. Den findes ikke i Lovforslaget. Tilsynet vedbliver at være hos Staten, ogsaa efter at denne som jaadan ikke længer pekuniært giver noget Bidrag. Efter mit Kjendskab til de kommunale Betragtninger er jeg fristet til at tro, at Kommunerne vilde føle sig saarede derved. Selvfølgelig mener jeg, at Staten vedblivende bør have Tilsyn, men jeg kunde ønske, at der blev givet Kommunerne Meddelagtighed i Tilsynet, naar den Tid kommer, da Tilsynet udelukkende kommer til at hvile paa dem. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg iøvrigt varmt anbefaler Landsthinget at tage den Hjælp, som bydes i dette Lovforslag. Kan man senere komme til en yderligere Hjælp,

skal jeg ogsaa være villig til at gaa med dertil, og jeg er fuldt overbevist om, at man staar sig i alle Tilfælde og særlig i saadanne Tilfælde som dette bedst ved at tage det, man kan faae dieblittelig og vente med det, Fremtiden mulig kan byde, men som Dieblittet ikke kan byde.

Judenrigsministeren (Ingærsløv):

Det vil være i det ærede Things Erindring, at dette Arbejde foreligger som en Frugt af en Kommissions Overveielser. Det er denne Kommissions Lovforslag baade i denne og en anden Sag, som senere vil blive forhandlet, der har foreligget som Grundlag for Sagernes Bearbejdelse, og de Meddelelser, der ledsage Lovforslaget som Bilag, og som de Herrer, der komme til nærmere at granske Sagen, ville finde ere meget omfattende, hvad de vel allerede have set, og som ere meget oplysende, skuldes Kommissionen. Selvfølgelig maa Regjeringen være denne Tak skyldig. Det følger imidlertid af sig selv, at inden et Lovforslag forelægges, maa man tage sin selvstændige Stilling til Sagen; og det er ogsaa stet fra Regjeringens Side. Der er i Henhold dertil gjort nogle tilbids væsentlige Endringer i Kommissionens Lovforslag. Disse Endringer have ikke alle vundet Bifald her, og jeg vil faae Veilighed til senere nærmere at komme ind paa disse forskjellige Punkter. Der er et Par Medlemmer, den ærede 3die Landsthingsmand for 11te Kredts (Th. Nielsen) og det ærede 4de Medlem for 3die Kredts (Meedz-Thott), der saa tilbage paa den Tid, da Forholdene her i Landet vare ordnede mere i Korporationens Form, som i Byerne traadte frem i Skikkelse af Laug, og paa Landet yttrede sig i andre Former for Landbruget. Det førstnævnte ærede Medlem drog et Suk ved Erindringen om denne gamle Tid, og jeg skal ikke være med til at nedsette Værdien af den Korporationsaand, som dengang herskede, og af de Goder, den medførte; man bør om de Døde ikke sige Andet end godt, men jeg vil dog bede erindret, at nu se vi kun den lyse Side af den Tid og tænke ikke paa eller se i alt Fald ikke skarpt paa Tvang og Baandene, og det kunde dog være, at disse vare af den Bestaaffenhed, at de maatte løsnes, jeg siger ikke, at de maatte sprænges; det kan godt være, at man kunde have vedligeholdt Noget af Kammerne, men jeg tror ikke, at man vilde være kommet frem saaledes som nu gennem alle Samfundslag, naar vi ikke vare komne bort fra den Maade at arbejde paa, hvorpaa Samfundet tidligere arbejdede. Dermed skal ikke være sagt, at der ikke klæber store Feil ved den Tid, da